

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1341/2020
16.12.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Милена Стевановић Ћеран, адвокат из ..., против туженог „Југословенско речно бродарство“ а.д. Београд, у Београду, чији је пуномоћник Бранко Димић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3569/17 од 02.10.2019. године, у седници већа одржаној 16.12.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 3569/17 од 02.10.2019. године и предмет **ВРАЋА** другостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 587/17 од 01.06.2017. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле па је поништено као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду тужиљи број .. од 15.07.2013. године и обавезан тужени да тужиљу врати на рад у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове поступка у износу од 198.750,00 динара са законском затезном каматом од 01.06.2017. године као дана пресуђења, па до исплате, у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3569/17 од 02.10.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова парничног поступка које је у поступку пред другостепеним судом имао. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле за накнаду трошкова насталих у другостепеном поступку на име састава одговора на жалбу. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име трошкова које је имала у жалбеном поступку исплати износ од 18.000,00 динара у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију из свих разлога прописаних одредбом члана 407. ЗПП.

Одлучујући о ревизији Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку применом члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18) – у даљем тексту: ЗПП, па је нашао да је ревизија основана.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у радном односу код туженог на основу уговора о раду број .. од 01.09.2002. године на радном месту ... . Оспореним решењем туженог број .. од 15.07.2013. године тужили је отказан уговор о раду са припадајућим анексима на основу одредбе члана 179. став 2. Закона о раду, због повреде радне обавезе учињене њеном кривицом, а која повреда је утврђена општим актом или уговором о раду код послодавцу. Према разлозима образложења оспореног решења, у конкретном случају анализом коришћења свих службених, фиксних и мобилних телефона од стране запослених, која је извршена у периоду од 01.01.2013. године до 01.07.2013. године, утврђено је да је тужила прекомерно користила фиксни и мобилни телефон којима је задужена и да је на тај начин злоупотребила право на употребу службеног телефона, будући да је тужени на основу листинга утврдио да је тужила службени телефон користила у приватне сврхе које немају везе са вршењем њених радних дужности. У образложењу оспореног решења је наведено да је тужила у периоду од 07.05.2013. године до 31.05.2013. године и од 03.06.2013. године до 01.07.2013. године позивала сопствени кућни број а ти позиви нису имали везе са пословима на којима ради, да је тужила користила службени мобилни телефон у приватне сврхе и у нерадне дане. Због свега наведеног тужени је нашао да је тужила извршила повреду радне обавезе утврђене уговором о раду и колективним уговором туженог па су се стекли услови за престанак њеног радног односа. У оспореном решењу је наведено и да је пре отказа уговора о раду тужили достављено упозорење 05.07.2013. године, на које се тужила изјаснила писмено и да је затражено мишљење синдиката који се изјаснио да нема разлога за отказ. Оспорено решење о отказу уговора о раду није потписао генерални директор туженог, већ заменик генералног директора туженог ББ. Писменим овлашћењем генералног директора туженог од 01.07.2013. године овлашћен је ББ, заменик генералног директора, да у време одсутности генералног директора због коришћења годишњег одмора у периоду од 10.07.2013. године до 30.07.2013. године, може у складу са чланом 192. Закона о раду одлучивати о правима, обавезама и одговорностима запослених код туженог и потписивати акта с тим у вези.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су тужбени захтев тужиле усвојили и оспорено решење туженог о отказу уговора о раду тужили од 15.07.2013. године поништили, те су обавезали туженог да тужилу врати на рад. Другостепени суд је пре доношења побијане пресуде, на основу овлашћења из одредбе члана 383. став 3. ЗПП, одржао расправу. Према разлозима образложења побијане правноснажне пресуде донете у другом степену, овлашћењем генералног директора туженог од 01.07.2013. године, ББ заменик генералног директора туженог је био овлашћен само да одлучује о правима и обавезама запослених, али не о њиховој одговорности. Наиме, по оцени суда за доношење решења о отказу уговора о раду запосленом из разлога који се односе на понашање запосленог било је потребно изричито писмено овлашћење директора правног лица за доношење такве одлуке. С тим у вези суд је нашао да је правилно схватање првостепеног суда да постоји очигледна неподударност између доносиоца и потписника оспореног решења јер је у уводу отказног решења као доносилац је означен генерални директор туженог, а

решење је за директора потписало друго лице – запослени ББ. При томе наведена непоударност у самом садржају предметног отказног решења није отклоњена (ни у уводу, ни у диспозитиву, ни у образложењу) констатацијом да је генерални директор туженог дана 01.07.2013. године донео овлашћујући акт којим овлашћује другог запосленог да га мења за време његове одсутности у вршењу послова који спадају у његову надлежност, а што је у отказном решењу требало бити садржано и битан је елемент који утиче на његову правилност и валидност. Одлука донета од стране неовлашћеног лица не представља валидан правни акт, па је првостепени суд по оцени другостепеног суда супротно наводима жалбе правилно применио материјално право када је на основу овлашћења датог заменику директора да одлучује о правима и обавезама запослених оценио да ово лице није имало овлашћење и за доношење решења о отказу уговора о раду запосленом и из разлога који се односи на понашање запосленог, што је довољан разлог за незаконитост оспореног отказног решења.

Врховни касациони суд налази да се основано ревизијом туженог указује да је због погрешне примене материјалног права чињенично стање остало непотпуно утврђено.

Одредбом члана 192. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05), прописано је да о правима, обавезама и одговорностима из радног односа одлучује: 1) у правном лицу – директор или запослени кога он овласти; 2) код послодавца који нема својство правног лица – предузетник или запослени кога он овласти. Према ставу 2. истог члана, овлашћење из става 1. овог члана даје се у писаном облику.

Како је у поступку утврђено да је генерални директор туженог писменим овлашћењем од 01.07.2013. године, на основу цитираног члана 192. Закона о раду, овластио заменика генералног директора ББ да га у време његове одсутности због коришћења годишњег одмора у периоду од 10.07.2013. године до 30.07.2013. године замењује, односно да одлучује о правима, обавезама и одговорностима запослених, погрешна је оцена нижестепених судова да је оспорено решење које је донето управо у том периоду (дана 15.07.2013. године) донело, односно потписало неовлашћено лице.

Из цитиране одредбе члана 192. Закона о раду не произлази да је за одлучивање о одговорностима из радног односа, односно за доношење решења о отказу уговора о раду запосленом из разлога који се односе на понашање запосленог, било потребно посебно изричито писмено овлашћење директора правног лица, нити је пак прописано да овлашћење за одлучивање из наведеног члана закона мора бити наведено у решењу којим се одлучује о правима, обавезама и одговорностима из радног односа. Таква обавеза није прописана ни неком другом одредбом наведеног закона, због чега је супротан закључак нижестепених судова неоснован.

Како другостепени суд због погрешне примене материјалног права није ценио испуњеност услова за отказ уговора о раду наведених у образложењу оспореног решења, као ни правилност осталих разлога датих у образложењу првостепене пресуде због којих је првостепени суд нашао да је оспорено решење незаконито, Врховни касациони суд налази да је побиијаном одлуком, због погрешне примене материјалног права чињенично стање остало непотпуно утврђено, па је применом члана 416. став 2. ЗПП, одлучио као у изреци.

У поновном поступку, суд ће утврдити чињенично стање имајући при том у виду примедбе из овог решења, а потом правилном применом материјалног права донети нову и закониту одлуку.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић